

ACORD PSOE-ERC: PRESOS PER AUTONOMISME

nº 174- Juny 2021 - donatlu 2 euros

Editorial	pàg 3	Joventut: balanç vaga universitat 13M	pàg 10
PSOE-ERC: presos per autonomisme		Immigració: <i>Stop Abusos Extranjería</i>	pàg 11
Pàgines centrals	pàg 12-16	Ecologia: Llei canvi climàtic	pàg 16-17
Amb la revolta Palestina		Lluita veïnal: Abusos Metrovacesa (València)	pàg 18
En defensa de Giordano, diputat argentí		Història:	pàg 19-20
Política:	pàg 4-6	A 44 anys revolució nica: una altra dictadura	
<i>New Generation</i> per drets laborals		<i>Brigada Simón Bolívar:</i> trotskistes en armes.	
Peatges en totes les carreteres		Internacional: Brasil, Xile, Colòmbia	pàg 21-24
Sindical:	pàg 6-9	Suplement: Espoli de Senegal, presó a Canàries	
Vaga Serveis Socials BCN, SAD			
Nissan: un any després i subcontractes			

He fet alguns canvis en el dormitori per aprofitar les noves tarifes elèctriques

**40%
D'AUGMENT
DEL REBUT
EN LA PRIMERA
SETMANA
DE JUNY!!**

**Riure per a no
plorar,
amb acudits
d'avui
i...**

-Anem a saltar a la velocitat de la llum
-Han, espera a les 4 de la matinada que és més econòmic

**... la total actualitat
-inclosos els censurats-
de Jaume Perich (1941-1995),
40 anys després!!**

ERC i PSOE volen tancar el cicle: Presos/es a canvi d'autonomisme i Monarquia

Oriol Junqueras, com a president d'ERC, beneeix l'aproximació entre Sánchez i Aragonés: renuncia a cap mena d'unilateralitat, minimitza i parla de l'1 d'octubre en to de disculpes, de reconciliar, accepta els indults com a gest, i es compromet a treballar en un nou cicle, en el marc autonòmic tot esperant que algun dia el govern accepti un referèndum d'autodeterminació... la via escocesa.

El lloc per teatralitzar l'inici d'aquesta «nova» etapa (és a dir, el retorn a la vella etapa d'estabilització de l'autonomisme que tan bé va desenvolupar Jordi Pujol) entre Sánchez i Aragonés no podia ser més ben triat: Foment del Treball, en el seu 250 aniversari, a la seu de la patronal catalana hostil amb tot el procés independentista. En un homenatge al Comte de Godó, un dels *grandes de España*, propietari del diari conservador *La Vanguardia*. No podien faltar a cerimònia, els dos màxims dirigents de CCOO i UGT, Javier Pacheco i Camil Ros.

Indults en marxa a canvi d'estabilització autonomista. Aquest és l'acord que volen imposar PSOE i ERC. Mentre, més de 3.000 catalans/es continuen perseguits/des per les instàncies judicials i policials (també dels Mossos). La traïció a l'1 i el 3 d'octubre estan servides a nom del realisme... d'un realisme en el sentit monàrquic.

Hi pot haver renúncia, però no hi ha retorn al passat. La situació ve marcada per una profunda ruptura del poble català amb el Rei i l'estat, per un qüestionament creixent del paper de la Monarquia i per una crisi econòmica d'una profunditat brutal que tornarà a ser l'accelerador de les reivindicacions democràtiques.

JXC i ERC van arribar més lluny del que volien l'1 d'octubre, quan la gent va ser seva la lluita per l'autodeterminació i va posar el cos per defensar el referèndum. I el 3 amb la vaga general, van ser un punt àlgid d'empoderament popular, que va atemorir no només a l'estat i les forces constitucionalistes, sinó també la dreta catalana: l'econòmica, amb Foment i La Caixa al capdavant, que va fugir; i política, amb JXC i ERC que busquen l'aterratge autonomista a tot preu. Els 3 anys de governs tímids i erràtics presidits per Junts i el «nou cicle» que vol impulsar

ERC, són intents de fugir de l'embat amb l'estat que va suposar l'octubre del 17 i les seves conseqüències. **Ens cal una alternativa per no deixar que ens el prenguin.**

Els mateixos que cerquen aquest autonomisme renovat són qui ens volen aplicar unes polítiques econòmiques contra la crisi al servei dels grans capitals (com amb el repartiment dels fons *Next Generation*), i que acabarem pagant els i les treballadores. El Govern Aragonés nomena com a Conseller d'Economia Jaume Giró, directiu de La Caixa: tota una declaració d'intencions

La lluita contra el desmantellament industrial encara viu pendent del tancament de Nissan, sense una perspectiva de reindustrialització i amb les vagues a les subcontractes. Els desnonaments segueixen creixent, també la repressió amb que s'imposen. Els serveis socials han estat de vaga perquè no volen cap complicitat amb aquestes polítiques i reclamen recursos per ajudar la creixent població amb necessitats extremes. També continua la lluita contra el racisme institucional i els CIE; la defensa de la sanitat, educació i serveis socials públics, davant les polítiques privatitzadores i precaritzadores; la defensa de les pensions contra les retallades que volen imposar des del Pacte de Toledo i un llarg etcètera.

En totes aquestes lluites que ens confronten als governs d'ERC-JXC i al Govern del PSOE-Unidas Podemos, es forgen les bases que han de permetre la ruptura amb la monarquia. **Cada cop està més clar que la República Catalana o serà dels i de les treballadores, o no serà.** Aquesta és la tasca d'aixecar una alternativa des de l'esquerra, compromesa amb la classe obrera i els sectors populars. Aquest és el compromís amb què vam signar l'acord de les 12 organitzacions que avui aplega la candidatura CUP-UNCPG.

9/06//2021

LI

Comprar *Fons New Generation* i vendre drets laborals

No s'està prestant prou atenció als *Fons New Generation* des de tres perspectives diferents. La primera, que estem davant de subvencions i préstecs i per tant que s'haurà d'acabar retornant i amb interessos. Segona, com seran les grans empreses i el gran capital les grans beneficiàries dels projectes i no pas els serveis públics i les petites empreses. La tercera, com es demana als Estats que facin un trasllat de determinades polítiques socials que a la pràctica són retallades o pèrdues de drets com a contraprestació pels Fons.

Així l'Estat espanyol ha enviat a les institucions de la Unió Europea un document «*Plan de Recuperación, transformación y resiliencia*» de 348 pàgines i un document específic sobre matèria laboral «*Nuevas políticas públicas para un mercado de trabajo dinámico, resiliente e inclusivo-Componente 23*» de 90 pàgines. Algun mitjà de comunicació va voler fer titular dient que els mateixos derogaven les contrareformes laborals del PP. Res més lluny de la realitat, el que ens trobem són tota una sèrie de propostes que no suposaran la recuperació de drets laborals i que són en la majoria de supòsits pèrdua de garanties. Tot això vestit del llenguatge de la flexiseguretat (a la pràctica flexiprecarietat) de la Unió Europea.

Sobre la contractació s'ha proposat el manteniment de tres modalitats: no temporal, temporal general i temporal de pràctiques i formació. Això, que és el mateix que ve plantejant la patronal com a simplificació de la contractació, no únicament significa el

manteniment de dues modalitats molt precàries, sinó que no resoldrà el problema de la inestabilitat laboral. A banda, el contracte de formació, vol ser un mecanisme per incrementar la «*formació dual*». Per molt que hi hagi un contracte formalment indefinit, si es pot acomiadar pagant 33 dies per any treballat, l'extinció està servida. Que hi hagi dues modalitats de contractació temporal i no sis o vuit no reduirà substancialment la temporalitat perquè les empreses seguiran utilitzant les modalitats temporals de manera fraudulenta, és a dir, quan no hi ha causa que les justifica. Afirmar que a partir d'ara el contracte indefinit serà la norma i el temporal l'excepcionalitat és desconèixer que això ja és una realitat a la normativa laboral des de fa més de 40 anys. Allò determinant per l'estabilitat laboral, des del punt de vista de la normativa laboral, és que les causes de l'acomiadament siguin molt limitades, que en les extincions col·lectives es demani autorització administrativa i que el cost econòmic sigui alt per les empreses, cosa que el Ministerio de Trabajo no sembla que garantirà.

Hi ha un terme que es repeteix en diferents ocasions als documents: «*flexibilitat*». Si algú

tenia dubtes de que significa això pot mirar el vídeo de la resposta de la Ministra de Treball al Diputat de la CUP-PR, Albert Botran: «*flexibilitat interna*». El que suposarà la mateixa és una desregularització, encara més, si és possible, de les condicions laborals, és a dir, facilitats per les empreses per modificar horari, jornada, salari... Expressament es parla d'una modificació de la suspensió i reducció de jornada.

De les poques matèries que inclouen els documents enviats a les institucions de la Unió Europea que podrien transformar-se en una bona mesura per la classe treballadora, trobem algun tipus de modificació a la subcontractació, això sí, no acaben de concretar en que consistiran exactament les mesures. De la mateixa manera passa amb prestacions i subsidis.

Una de les altres matèries en que es proposen canvis, és tot el que guarda relació amb la jubilació. Per una banda, aborda el procés de degradació de les pensions que incorporen les *Recomendaciones del Pacto de Toledo* aprovades en el Congrés, amb una dada falsa que és la seva aprovació unànime. També trasllada la proposta d'eliminar la jubilació obligatòria.

Recordem que el Real Decreto Ley 28/2018 aprovava la possibilitat que els convenis col·lectius fixessin l'extinció del contracte al arribar a situació de pensió màxima, sempre que s'acompanyés de mesures d'estabilitat de l'ocupació. Ara es proposa el contrari, que la jubilació no pugui ser obligatòria per conveni col·lectiu. Això forma part de les lògiques de degradar el sistema de pensions i incentivar treballar més enllà dels 65 i 67 anys, mesura evidentment contrària al repartiment de l'ocupació.

litar la gestió de polítiques d'ocupació per empreses privades. Es parla d'una genèrica «modernització de les polítiques d'ocupació» i de la «configuració de trajectòries individualitzades d'orientació per l'ocupació».

Per últim, tornen a recuperar la bonificació per la contractació a joves. Això que no genera feina en termes generals i únicament serveix per un trasllat de rendes de treball a rendes de capital. Una empre-

sa contracta quan necessita mà d'obra i no perquè li bonifiquin.

Segurament en la finalització de l'any hi haurà 3 o 4 canvis normatius (subcontractació, derogació de preferència aplicativa de conveni d'empresa, etc.) que milloraran la realitat existent però no semblaria que hi hagi perspectiva de derogar la contrareforma laboral del PP ni els canvis normatius més agressius que va incorporar la mateixa: manca d'autorització administrativa a acomiadaments col·lectius, reducció de la indemnització i eliminació de salaris de tramitació, negociació col·lectiva, causes d'acomiadaments i modificacions de condicions. Això sí, si es continua amb la mateixa dinàmica comunicativa del Govern espanyol, 4 canvis s'anunciaran com la derogació de la reforma laboral, si bé al món real, la classe treballadora continuarà desprotegida.

Vidal Aragonés.
Advocat laboralista del Col·lectiu Ronda i professor de Dret del Treball de la UAB.

Autopistes en el Plan de Recuperación, Transformación y Resiliencia, enviat a la UE

Peatges a totes les carreteres

El 5 de maig, el Govern de l'Estat espanyol, va comunicar a Brussel·les el pla d'implantar el pagament a les autopistes a 2024 per a transportistes i particulars, per estendre'l posteriorment a la resta de carreteres de gran capacitat, tant nacionals com autonòmiques. Aquesta és una part del Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència, enviat pel Govern de Pedro Sánchez a la UE.

El pla de l'autoanomenat «govern més progressista de la història», significa una mesura regressiva i inèdita a tot l'Estat. Primer, proposant un peatge en els 12.000 quilòmetres

d'autovies i autopistes estatals; segon portant aquest model de pagament als 14.000 quilòmetres de carreteres nacionals d'un sol carril que conformen la xarxa estatal; i tercer, començar un procés de negociació amb les CCAA per fer el mateix a les vies d'alta capacitat que estiguin sota la titularitat d'aquestes. Tot segons la literalitat del text remès a Brussel·les.

Segons el govern, per a una millor acceptació, es pretén que la implantació del pagament per ús pugui ser en forma esglaonada, tarifant inicialment la Xarxa d'Alta Capacitat, i fent l'extensió a altres xarxes de forma progressiva.

Peatges per a tots

En contra del que s'havia deduït fins ara de les diferents declaracions de membres de l'executiu sobre aquesta matèria, el pla preveu que el pagament afecti a tots els usuaris, tant conductors particulars com transportistes, i tant nacionals com estrangers. Només suggereix implantar «reduccions o bonificacions a certs col·lectius menys afavorits econòmicament, o usuaris habituals en certs trams». Per als transportistes, el Govern es compromet a buscar fórmules normatives que assegurin que el cost sigui assumit pel contractista de la càrrega i no pel camioner, enca-

ra que sense especificar quin seria aquest mecanisme.

A diferència d'altres mesures, l'ús de carreteres és llei en fase d'elaboració i ja ha estat vista en el marc de la Comissió Delegada de Govern per a Assumptes Econòmics, perquè s'aprovi en el segon semestre del 2023, i es pugui començar a cobrar el 2024.

El ministre de Transports, José Luis Ábalos, justifica la mesura perquè l'estat espanyol disposa de la xarxa de carreteres d'alta capacitat més extensa d'Europa, amb costos de conservació creixents que no poden ser assumits de manera directa pels recursos pressupostaris. «Això està generant un dèficit acumulat de manteniment de la xarxa, amb una pèrdua del seu valor, així com el consegüent deteriorament de la qualitat del servei i conseqüències en la seguretat viària. La imposició d'un pagament per ús permetria garantir la conservació de la xarxa viària, a més de generar incentius cap a la major eficiència en aquest mode de transport, el que al seu torn redunda en una minoració de les emissions de gasos d'efecte hivernacle».

No paguem dues vegades!

No és veritat el que diu el govern i vol justificar el ministre

Presentació del full de ruta de l'ANC

El passat 5 de juny, Lluita Internacionalista va ser convidada a la presentació del full de ruta de l'Assemblea Nacional de Catalunya «Amb tu ho podem tot!», A Cornellà de Ll.

Malgrat les nostres diferències, ens va alegrar compartir dues idees que van remarcar tant Elisenda Paluzie com David Fernández: la necessitat de la unilateralitat i de la mobilització, cridant a recuperar els carrers.

En ells ens trobarem!

Ábalos. Els usuaris paguem molts impostos per la utilització del cotxe en autopistes i carreteres - entre el 52% i el 56% del que paguem en combustibles!- que se suposa són, entre altres coses, pel seu manteniment. I no cal explicar-li al «Govern més Progressista de la Història» que sense combustible, no podem circular per autopistes, autovies ni carreteres.

Vegem: el preu del combustible, està compost pel preu del litre que fixa el mercat; els impostos sobre hidrocarburs; i l'IVA (estudi de Mapfre).

Els impostos sobre hidrocarburs són tres:

- Estatal General: preu fix per litre que es recull al BOE i se situa al voltant del 30%.
- Estatal Especial: quantitat fixa que aquest any és de 0,24 euros/litre i pot modificar-se pels Pressupostos Generals de l'Estat.
- Tram Autòmic: establert per cada CCAA, d'entre els 0 i 0,48 euros/litre.

L'IVA -impost de valor afegit que es carrega sobre qualsevol bé de consum o servei- que, en el cas del gasoil i la gasolina, és

del tipus general que se situa en el 21%.

Així, tenint en compte els tipus publicats al BOE amb referència als preus de l'any passat, podem indicar que en el cas del dièsel els impostos suposen el 52% de l'import total del litre. Per a la gasolina són més alts, un 56% del preu total. Més de la meitat del que costa omplir el dipòsit del vehicle es destina a impostos!!!

Per això cal rebutjar els peatges a totes les autovies, autopistes i carreteres. Així com fa molts anys que ho fan els pobles del Maresme.

I exigir que el manteniment de la mateixa sigui exclusivament de gestió pública i NO privada, perquè són les empreses les que augmenten beneficis emportant-se la major part dels impostos que paguem tots.

- Per la gestió pública del manteniment de totes les vies terrestres. No a la privatització o externalització.

- Fora peatges de totes les autopistes, autovies i carreteres.

Guillermo Schelling

Ajuntament Barcelona Vaga als Serveis Socials

El 7/06, com el 28/05 al Raval, les treballadores dels Centres de Serveis Socials, van anar a la vaga per un pla d'habitatge social, celeritat en l'adjudicació dels pisos d'emergència social ..., condicions dignes de treball, acompanyament a les veïnes i no a les comitives judicials, reconeixement professional, més recursos i professionals en els barris més necessitats ...

La participació activa en la concentració és molt positiva, anem sumant, aquest és el camí.

Municipalització dels SAD

Entrevista a Pilar, treballadora i membre del Sindicat del Servei d'ajuda a Domicili a Sant Feliu de Llobregat.

LI - Què ens pots explicar sobre el vostre lloc de treball i les formacions necessàries en el vostre col·lectiu?

Pilar - A partir de l'1 de gener de 2018 s'exigeix que el 100% de les plantilles de treballadors dels serveis i centres estiguin qualificades, o que estiguin participant en processos d'acreditació de l'experiència laboral o en programes formatius de qualificació que s'hagin iniciat abans d'aquesta data, per tant

Les persones interessades en treballar com assistent d'atenció domiciliària han de tenir alguna de les titulacions o certificats següents:

- Títol de Tècnic/a en atenció a persones en situació de dependència (o el títol equivalent de Tècnic/a en atenció sociosanitària)
- Títol de Tècnic/a en cures auxiliars d'infermeria.
- Certificat de professionalitat d'atenció sociosanitària a persones en el domicili.
- Certificat de professionalitat d'atenció sociosanitària a persones dependents en institucions socials. Aquest es per a la Treballadora familiar.

També hi ha l'Auxiliar de neteja que ha de tenir la ESO.

LI - Sabem que el SAD es un servei municipal adjudicat a una empresa privada, quina és aquesta empresa a Sant Feliu de Llobregat?

Pilar - A Sant Feliu està gestionat per CLECE/ ACCENT SOCIAL del grup ACS de Florentino Pérez.

LI - Quantes treballadores sou per atendre a les persones grans, infants o persones dependents?

Pilar - 41 treballadores en l'última llista que ens va entregar l'empresa.

LI - Quins tipus de contractes teniu? Quines jornades de treball feu?

Pilar - Hi ha moltes que estem en contractes indefinits, calculem que un 90% de la plantilla i un 10% obra i Serveis.

Encara que ens ha costat molt passar de contractes en obra i serveis a indefinides Hi havia companyes que portaven 8 anys en frau de llei. La jornada completa és de 37 hores, però no hi ha ningú a jornada completa! Et posen a 37 només és per temps limitat. No passem de 29 hores i jornada partida. Això comporta sous molt baixos i sense poder tenir conciliació familiar. No tenim un sou digne ja que al treballar a mitja jornada no podem tenir dues feines entre setmana. Moltes companyes treballen els caps de setmana. Mai tenim torns estables ja que intenten baixar te el contracte quan et negues a fer hores extres ja que no te les paguen. Es basen en una Bossa d'hores que les manipulen constantment.

LI - Els desplaçaments de uns serveis a altres es paguen?

Pilar - No ens paguen els desplaçaments, és una de les lluites que tenim que ens angoixa més a les treballadores. De l'hora d'atenció dels usuaris, els hem de prendre 15 minuts o més per desplaçaments.

LI - Quant temps fa que

esteu organitzades per lluitar? Quantes companyes de la plantilla formen part del sindicat?

Pilar - Fa dos anys que estem organitzades i al Setembre farà un any amb el Sindicat. A Sant Feliu som el 75% de la plantilla del Sindicat SAD i la resta de la UGT que es còmplice de l'empresa. Ens porta la contrària en tot el que denunciem.

LI - Quines son les vostres demandes a la empresa? A l'Ajuntament?

Pilar - El Sindicat SAD no reconeix a l'empresa com a gestora real del SAD, per tant, no entrem a jugar el seu joc de perdre temps i l'energia.

LI - Quines han sigut les respostes a les vostres demandes? Les vostres accions de lluita i el pla per continuar?

Pilar - Al juliol del 2019 ens vam presentar al ple de l'Ajuntament a denunciar la nostra precarietat i el PSC va presentar una moció per fer-ne un seguiment. El passat 29 abril vam presentar un moció per demanar la municipalització del SAD i la paga COVID, però EN COMÚ PODEM i ERC van votar-hi en contra. Hem fet dues acampades i el proper 19 i 20 de Juny en fem una altra. Presentarem una altra moció per exigir l'estudi de viabilitat que es va aprovar al ple del 2019.

LI amb vosaltres per la Municipalització dels SAD!

Nissan un any després

El 28 de maig del 2020, en plena pandèmia, la multinacional Renault-Nissan anunciava el tancament de les seves plantes a Catalunya (Zona Franca, Sant Andreu de la Barca, Montcada), que deixarà al carrer 25.000 treballadors i treballadores. Nissan representa l'1'5% del PIB de Catalunya i més del 7% del sector de l'automoció. És el tancament més gran en dècades de tot l'estat.

L'acord del 5 d'agost 2020¹ de la multinacional amb el comitè d'empresa de Nissan (CCOO, UGT, USOC i CGT) que s'ha de fer efectiu a desembre del 21, que signava la pau social, a més va deixar venuts als i a les treballadores de les subcontractades. Nissan i les empreses subcontractades, al llarg d'aquests 10 mesos, s'han anat desmantellant quirúrgicament una a una, evitant que les lluites confluïssin. Encara avui bombers Nissan (Servi-Securitas) i les informàtiques Aubay i Altran, segueixen en peu de guerra i sense saber quin serà el seu futur.

Previ a la signatura de l'acord de Nissan, el 30 de juliol Marelli-Calsonic signava el primer ERE per l'extinció de contractes a Zona Franca i Santa Margarida i els Monjos. L'elecció no era casual, deixar fora de joc els i les treballadores de Calsonic era desactivar una de les subcontractades que havia mantingut una posició de força i unitat de la plantilla, i a la vegada era el motor de la coordinadora de subcontractades.

Un cop tots els sindicats de Nissan justificaven el tancament de la planta matriu, els treballadors i treballadores de subcontractades i proveïdors van quedar a la deriva. Immediatament després, el 10 d'agost, tot simulant desacords entre empreses, posen al carrer els més de 500 treballadors/es d'Acciona. La tensió creix perquè això suposa que treballadors/es de Nissan eren recol·locats/des en els seus llocs de treball, fet que es reproduirà amb altres subcontractades, sense que el

comitè de Nissan ho aturi (¿on queda el sindicalisme de classe?).

La ruptura completa d'aquesta i altres subcontractades amb els sindicats del comitè d'empresa de Nissan fan que la major part dels treballadors/es busquin fora el suport legal, a través del Col·lectiu Ronda. Però el problema no era jurídic, sinó sindical, de manera que tampoc es va avançar en l'única possibilitat que tenien i tenen les subcontractades per fer-se sentir: unir-se en la coordinadora per mobilitzar-se.

Després d'Acciona venen altres: Magna, Snop, ISS, Tecnove i un llarg etcètera. Cada cop més petites. Cap de les subcontractades arribarà a aconseguir les condicions que ha signat el comitè de Nissan pels seus treballadors/es (indemnitzacions i garanties de sou i feina si hi ha reindustrialització). Encara hi ha treballadors/es de primera i d'altres categories, cosa que fa que la ràbia estigui a flor de pell: la identificació com *els invisibles* o la consigna «no som rates, som subcontractades», està present a cada lluita. L'amenaça de cada patronal sempre és la mateixa: si seguïu en vaga pot ser que es trenqui el contracte amb l'empresa i tots al carrer. És el que ha passat a Trire: directament han estat acomiadats/ades sense cap contemplació. Mentre, in comptables empreses subministradores de Nissan han anat acomiadant, preparant-se pel tancament definitiu el proper desembre.

Fent números, Nissan premia Frank Torres. I la reindustrialització?

El Govern central havia xifrat en 1.260 milions el cost total de la sortida de Nissan de les tres factories: 600 per acomiadaments, 310 per amortitzacions, 250 per tancar Sant Andreu de la Barca i Montcada i Reixac, 100 més pels

El 04/06/2021, les subcontractades de Nissan, Servi Securitas (bombers), Altran, Aubay, SNOP i Tecnove, es van reunir al Parlament amb el grup parlamentari de la CUP-G.

costos derivats dels contractes dels terrenys. De moment en els darrers comptes Nissan aprovisiona només 63,5 milions • per fer front els costos del desmantellament i rehabilitació dels terrenys i construccions a Barcelona². Si tenim en compte que en el darrer exercici fiscal (abril 2020-març 2021) amb una facturació global de 58.890 milions, les pèrdues operatives han estat de 1.137 milions, tancar Barcelona és una ganga. Per això no és estrany que l'artífex del tancament i negociador de la reindustrialització, Frank Torres, hagi estat ascendit. Ara és vicepresident executiu de la Transformació del Negoci i les relacions de l'Aliança Renault-Nissan-Mitsubishi de la regió AMIEO (Àfrica, Europa, Orient Mitjà, Índia i Oceania).

El 26 d'abril els secretaris generals de Catalunya de CCOO, UGT, USOC i CGT denunciaven els escassos avenços de la mesa d'industrialització. El 10 de maig el comitè de Nissan convoca una manifestació i el 25 una vaga de dues hores. El secretari de CCOO a Nissan, Miguel Angel Boiza, explicava que no veu «cap projecte important» amb capacitat per garantir els 1.600 llocs de treball dependents de la instal·lació. El comitè de Nissan parla altre cop de 25.000 famílies, però no permet que les subcontractes tinguin veu a la taula de reindustrialització. Moltes subcontractes ja no participen a les mobilitzacions de Nissan. L'empresa, com també les administracions, saben que amb aquesta divisió – responsabilitat dels sindicats del comitè de Nissan – tenen les mans més lliures.

On és l'esquerra sindical?

Durant molts anys en els congressos de la CGT, davant els tancaments, es rebutjaven els acomiadaments malgrat fossin indemnitzats, tot lluitant per la defensa dels llocs de treball. I va arribar un dels més grans com Nissan, i es va fer el contrari. La CGT estava en immillorables

condicions per ser referent d'una part de la plantilla de Nissan i de les subcontractes. A més, era el primer sindicat i tenia la presidència del comitè d'empresa d'Acciona, la més gran.

Però la signatura de l'acord del 5 d'agost ensorrava qualsevol possibilitat i posava la CGT a l'ombra de CCOO, veritable artífex de la política sindical «unitària» i de pau social del comitè de Nissan. Fins i tot l'esforç del juliol en l'ocupació de Barna 3 per part d'Acciona, va quedar en no res. La manca d'un referent sindical a l'esquerra del comitè deixava la lluita de cada subcontracta molt aïllada.

CGT s'havia agafat a la reindustrialització per intentar justificar l'injustificable acord del 5 d'agost i anunciava que començava una gran batalla. L'experiència sindical havia portat a no creure en aquestes paraules de *bones intencions*, que sovint no son més que fum. Sota la *unitat* del comitè de Nissan, la CGT renuncia a la seva pròpia proposta: la socialització de Nissan, que ni es defensa davant dels i les treballadores ni s'engega la campanya. Ara, la CGT també signa el comunicat del 31 de maig, on es demana al «Govern d'Espanya posar a disposició de la reindustrialització tots els recursos que siguin necessaris» També acceptarà que el diner públic es posi al servei dels negocis dels multinacionals? El temps s'esgota, però és imprescindible rectificar i sortir de l'atzucac.

I ara?

Amb la vaga indefinida de bombers i d'Aubay cal reactivar la coordinació de les subcontractes. Cada cop queda menys temps, però la batalla no es pot donar per perduda. L'única sortida és unir les lluites, sense deixar cap subcontracta abandonada i lligar-les a la lluita per una reindustrialització que garanteixi el manteniment de tots els llocs de treball, amb la presència a la taula de reindustrialització. **Per nosaltres, la única sortida realista és la nacionalització de la planta per impulsar un projecte industrial públic lligat a la transició imprescindible en el transport, que respongui a les necessitats socials i respectuós amb el medi ambient. Es pot discutir si hi ha altres sortides, però el que no es pot justificar sota cap concepte és que no tots els i les treballadores siguin considerats/ades amb les mateixes condicions i se'ls negui el dret a que participin en el pla de futur de la planta de Nissan.**

I cal un pla de lluita, perquè sense lluita no hi haurà reindustrialització: treure el conflicte al carrer, implicar les institucions, convertir-lo en un conflicte social i polític.

8/06/2021

Josep Lluís del Alcázar

Notes

¹ Com es parla de triomf quan es signa el tancament? <https://luchainternacionalista.org/spip.php?article3960>

² https://cincodias.elpais.com/cincodias/2021/04/30/companias/1619804705_548746.html

Balanç de la vaga estudiantil del 13M

Contra la burocratització, ¡per un moviment veritablement assembleari!

La vaga estudiantil del 13 de Maig, convocada per la Coordinadora d'Assemblees Interuniversitària (CAI) va ser plantejada com una eina per fer pressió per l'aprovació, per part dels rectors de les universitats públiques catalanes, dels cinc punts de la campanya **Compromís**. Aquesta campanya demandava el compromís dels rectors en qüestions com l'obligatorietat de remunerar les pràctiques curriculars universitàries (avui dia no és una obligació i en moltíssims casos els estudiants acaben fent una tasca laboral enlloc de formativa, i sense cobrar), l'equiparació de preus de graus i màsters, protocols feministes efectius a les facultats, un pla de xoc en favor del català a les aules o el suport de les universitats en les causes repressives contra el moviment estudiantil com en el cas de «La Pública a Judici», que ha tingut lloc aquest 3 i 4 de juny.

La campanya Compromís tal com va estar plantejada pretenia fer alguna acció per pressionar la seva firma: des del tall de la diagonal a l'ocupació dels rectorats de la UB i la UdG els passats mesos d'abril i maig, i la vaga del 13 com a resultat de la fallida de les anteriors. Tot i la clara manca de profunditat de les demandes, o de punts concrets de materialització d'aquestes, no deixen de ser plenament compartides i defensades pel moviment estudiantil i el conjunt dels i de les estudiants. El problema de la campanya en general i de la vaga en particular no resideix tant en

el contingut, en el Què?, sinó en el Com? La metodologia assembleària ens diu per lògica que la única manera d'avançar en les demandes col·lectives és la participació de la part implicada en el procés de lluita, sumant a com més gent millor, arribant a consensos i generant línies comunes per aconseguir els nostres objectius. La campanya de Compromís, la vaga del 13-M i fins i tot la CAI, no responen a aquestes dinàmiques.

La burocratització dels espais ha portat a que en aquest temps s'hagi bloquejat la modificació de contingut de la campanya demandada en bloc per varies assemblees de la Coordinadora Diagonal (Assemblees del campus Diagonal); que s'hagi menystingut la **importància d'Assemblees** Obertes per organitzar el malestar de l'estudiantat que no està directament organitzat a cap assemblea i, finalment, que s'hagi convocat verticalment la vaga del 13-M. La vaga no va sorgir de la necessitat de l'estudiantat d'organitzar-se, lluitar i fer sentir les seves demandes, sinó que es va gestar al sinus de la direcció del moviment sense fer cap mena

de treball previ a les assemblees i facultats. Són aquestes dinàmiques burocràtiques i sectàries les que ens frenen per construir un moviment estudiantil fort i en creixement. Les persones involucrades en el moviment necessiten tindre la **sensació que hi tenen coses a dir**, i que no és limiten a obeir ordres, directrius i **vagues que venen de dalt**.

Aquesta mateixa burocratització dels espais de direcció del moviment eviten que es puguin fer canvis d'última hora en les planificacions, alhora que roba l'oportunitat a les assemblees de fer una discussió profunda al voltant de qüestions tant transcendents com l'estratègia per aconseguir les nostres demandes. Un altre exemple

n'és la negativa per part del SEPC d'incloure una intervenció d'última hora a proposta de Lluita Internacionalista al voltant de la **lluita del jovent colombià**, mentre allí l'exercit i la policia matava desenes de persones en múltiples jornades de vaga general. El problema de no haver pogut fer la intervenció en si, només mostra les **clares mancances metodològiques dins del moviment**, i és crític treballar per revertir aquesta situació i generar un moviment estudiantil veritablement assembleari on s'aprofiti tota la potencialitat de creixement que hi ha entre l'estudiantat.

Marc Palomer Cadenas

«Stop Abusos extrangeria»

El 21 de maig a Girona, convocada pels tècnics i entitats d'extrangeria, se realitza una concentració con la participació de 200 persones; se ha llegit el Manifest «Stop Abusos extrangeria» a la Delegación del Gobierno Espanyol. Aquesta acció es un pas endavant molt important, perquè son els tècnics i entitat que superat per el treball acumulat, falta de recursos humans i materials i les necessitats de el immigrants. Adjuten part del manifest i cridem a continuar amb aquestes mateixes accions a tota Catalunya i a l'Estat, sumant a totes les entitats, associacions i plataformes d'immigrants.

«.....Fa temps que estem denunciant aquesta problemàtica i alertant que la situació podria empitjorar encara més. Amb la crisi sanitària en marxa i la *c o n s e q ü e n t* telematització de l'Administració, la situació s'ha agreujat de manera dramàtica.....»

Actualment l'Oficina d'Estrangeria a Girona només compta amb una plantilla de 15 funcionaris, que han de fer front a la tramitació de tots els *p r o c e d i m e n t s* administratius d'extrangeria de la província. Si comparem aquestes dades amb les d'una oficina amb un percentatge de població estrangera semblant a la de Girona, com per exemple, l'Oficina d'Estrangeria a Almeria, ens trobem que amb un volum de feina similar, allà disposen d'una plantilla de 69 funcionaris. És a dir, quasi cinc vegades més funcionaris que a Girona.

Moltes d'aquestes persones, a causa de la bretxa digital existent, no podran disposar d'un certificat digital per tramitar

telemàticament les seves sol·licituds de renovació i/o de modificació d'autoritzacions de residència i/o treball així com les sol·licituds inicials de residència dels menors al seu càrrec. I moltes altres, per trobar-se en una situació de vulnerabilitat i/o risc d'exclusió social, tampoc podran accedir a tramitar una primera autorització de residència per manca de recursos econòmics (per exemple, les persones que volen tramitar una sol·licitud d'arrelament social) perquè la tramitació telemàtica d'aquests procediments només es pot fer mitjançant advocats, gestors o graduats socials. D'aquesta manera, les persones estrangeres en situació vulnerable són víctimes d'una Administració absent que les priva del seu dret a accedir-hi com qualsevol ciutadà.

Tampoc volem oblidar els treballadors d'aquesta Oficina d'Estrangeria, que es veuen desbordats per la càrrega de feina que han de suportar i obligats a dur a terme les seves tasques en aquestes circumstàncies extraordinàries que no possibiliten oferir un servei públic accessible i de qualitat malgrat els seus esforços.

PROPOSEM:

* Instar el Ministerio de Política Territorial y Función Pública

que proporcioni personal suficient a l'Oficina d'Estrangeria a Girona amb la finalitat que els expedients d'extrangeria es puguin tramitar dintre d'uns terminis raonables de temps i que, a més a més, es normalitzi l'atenció presencial als ciutadans estrangers com més aviat millor.

* Instar la Subdelegació de Govern a Girona a facilitar l'atenció presencial un mínim de dos dies a la setmana, almenys fins que des del Ministeri no se'ls assigni més personal.

* Garantir que les persones estrangeres tinguin l'opció de poder registrar les seves sol·licituds inicials d'autoritzacions de residència i/o treball a la seu de la Subdelegació del Govern a Girona per evitar que les persones més vulnerables es vegin privades d'accedir als *p r o c e d i m e n t s* d'extrangeria per no poder pagar un gestor, advocat o graduat social.

*Habilitar un servei d'informació directa i presencial almenys tres dies a la setmana a la mateixa Oficina d'Estrangeria per oferir informació i recollir incidències amb relació a la tramitació d'expedients d'extrangeria, servei que hauria de ser complementat amb una *bústia* electrònica també per a informació i/o incidències.

* Habilitar un tauler d'anuncis a la mateixa Oficina d'Estrangeria per indicar les novetats i/o canvis de criteris i/o de tramitació dels expedients. Així, tothom tindrà accés a aquesta informació més general de manera immediata.»

Extractes manifest
STOPABUSOSESTRANGERIA

Amb la revolta Palestina

El 20 de maig, després d'onze dies de bombardejos sobre la Franja de Gaza, Israel i Hamàs arribaven a una treva «bilateral» i «sense condicions» a proposta dels mediadors egipcis. El balanç, sagnant: almenys 230 palestins morts (més de 60 criatures), més de 1.700 ferits, 75.000 persones sense casa (segons l'Oficina per a la Coordinació d'Assumptes Humanitaris (OCHA) de l'ONU), i la destrucció total d'un centenar d'edificis i infraestructures.

Precedents immediats dels bombardejos

Als bombardejos sobre Gaza s'hi arriba després d'una doble provocació que havia comportat protestes contínues a Jerusalem.

D'una banda, les restriccions d'accés a la Porta de Damasc i la Mezquita de Al-Aqsa, durant tot el mes del Ramadàn, que els jovent havia desafiat perquè aquests criteris «sanitaris» no s'havien aplicat als jueus (així, els 100.000 ultraortodoxes concentrats a la muntanya Meron amb l'allau humana que va provocar 45 morts el 29/04). Amb la cirereta de la manifestació de milers de jueus d'ultradreta celebrant l'annexió il·legal de Jerusalem Est, el 14/05 («Dia de la unificació»). La coincidència als carrers dels dos moviments, palestí i sionista, va ser l'excusa esgrimida per la policia per atacar l'interior de la mesquita d'Al-

Aqsa amb gasos lacrimògens i bales de goma mentre els fidels hi resaven.

I de l'altra, la resistència al nou pla d'expulsió de 30 famílies palestines del barri de Sheik Jarrah (Jerusalem Est), per entregar les seves cases a colons.

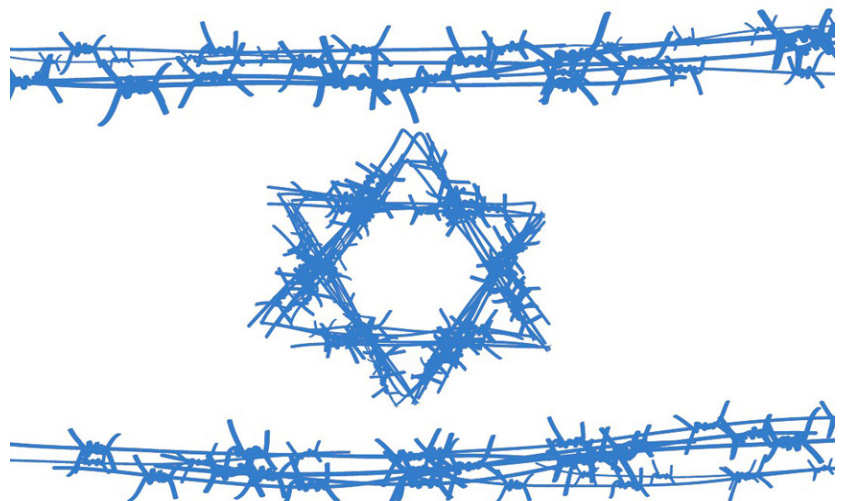
Les necessitats de Netanyahu: final d'una era

Netanyahu decideix l'atac el dilluns 10/05 a la matinada, just després que li caduqués el termini per formar govern. Després de quatre eleccions en dos anys no arriben a formar una coalició a la dreta, perquè la situació ha girat tant a la ultradreta, que el *Likud* de Netanyahu es queda curt. Aquest ha estat alimentant l'odi i els grups d'ultradreta que estan protagonitzant els linxaments de palestins amb la connivència de la policia i el govern.

Davant la possibilitat d'una coalició «alternativa» que el podia fer fora, Netanyahu la curtcircuita buscant un efecte d'unitat nacional: s'emboïca amb la bandera per bombardejar Gaza i esperar la resposta dels coets de Hamàs. Això l'enforteix i li permet guanyar temps per tractar de contrarestar els escàndols de corrupció que l'acorralen.

La massacre de Gaza és beneïda per Biden amb un suport incondicional al «dret d'Israel a defensar-se» i bloquejant cap resolució de l'ONU. Però la destrucció massiva i episodis com el bombardeig de la torre **Al Shorouk** on hi havia les seus de l'agència Associated Press i la cadena Al-Jazira, van ser respostes amb una gran solidaritat internacional amb Palestina, que arribà fins i tot als EEUU i al Partit Demòcrata de Biden. I finalment la pressió internacional, força la treva.

Immediatament, el bloc anti-Netanyahu, es va revifar. Naftali Bennett -multimilionari líder ultranacionalista, promotor dels assentaments de colons-, va esperar l'alto el foc per retractar-se del seu suport a Netanyahu i oferir la seva aliança a l'opositor del Yair Lapid, impulsant la «coalició del canvi», a la qual entrarien vuit partits inclòs el de l'ultradreta Gideon Saar, i el partit islamista Raam de Mansur Abbas. Bennett encapçalaria el govern anti-natura que expulsi Netanyahu. Un pas de la dreta a la ultradreta: Bennet és contrari a l'estat palestí, va amenaçar amb bombardejar el Líban fins a fer-lo tornar a «l'Edat de Pedra» i ha afirmat: «He matat molts àrabs en la vida i no hi ha cap problema». Al tancament del diari, la proposta del govern de coalició s'havia presentat quasi al toc de

votació del *Kneset* (parlament) la setmana pròxima.

Una resposta unitària històrica

A aquestes provocacions i a la massacre de la franja, el 19 de maig, en plena ofensiva, es va donar una històrica vaga general palestina, -la *Vaga de la Dignitat, del riu a la mar*, reivindicant els territoris de la Palestina històrica-. Com havia passat en les grans ocasions històriques (el Dia de la Terra de 1976, la Primera i la Segona Intifada), la resposta va ser massiva i va unificar els palestins que pateixen les diferents situacions d'opressió:

· Els qui viuen dins de la frontera de l'Estat Israel des de 1948 -inici de la *Nakba* o «*La catàstrofe*» en àrab- i els seus descendents. Són 2 milions, un 20% de la població d'Israel, amb

territoris ocupats a 1967. Pateixen una política sistemàtica de colonització i ocupació de terres, malgrat estar sota l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) des dels Acords d'Oslo de 1993. L'ANP actua com aparell de repressió interna i acaba col·laborant amb Israel. Un estat sionista que no s'atura i, no definint les seves fronteres, segueix avançant cap el mapa de Theodor Herzl, que les situava a l'Eufrates i el Nil. Els Acords d'Oslo estan morts, amb un rebuig popular absolut a la política dels dos estats que propugnaven, no només per injusta sinó per totalment inviable. Creix també la impopularitat d'Abu Mazen i les manifestacions contra l'ANP per aquesta política de col·laboració, que s'ha traduït en la detenció per la policia palestina de centenars d'activistes contra l'ocupació. El clam als carrers per la dissolució de l'ANP se sent

ferri de Hamàs. El 2020, l'ONU definia la franja de Gaza (amb una densitat de més de 5.000hab/Km²) com a *inhabitable*. Si el sistema de salut ja era molt precari pel bloqueig i les condicions de vida, la pandèmia l'ha desbordat (estan en plena segona onada) i ara s'hi ha sumat l'allau de ferits dels bombardejos.

Israel va concentrar forces a la frontera i va amenaçar amb una incursió terrestre¹: no ho va fer, però sí va bombardejar també des de terra. Palestina és un gran camp d'experimentació per a la indústria militar israeliana que després ven les armes amb el segell de «*provat en combat*»: bombardejos amb drons a Gaza, després venuts arreu com ara a la BRIMO dels Mossos d'Esquadra; ciberseguretat assajada al Mur de Cisjordània i venuda per Magal3 al port de Tarragona, o a Frontex al Mediterrani...

ciutadania i dret a vot, però sense nacionalitat perquè l'estat d'Israel la concedeix per criteris ètnics religiosos, només als jueus. Són tractats com a ciutadans de segona, per accedir a l'habitatge o a la propietat de la terra, i segregats als serveis públics (sanitat, educació), una discriminació agreujada des de la llei de l'Estat Nació de 2018 del govern de Netanyahu, que defineix l'estat d'Israel com una «*nació-estat jueva*». Pateixen un empobriment massiu.

· Els 3 milions que viuen a Cisjordània i Jerusalem est,

cada cop més fort. A més, fa 15 anys que no es fan eleccions, i ara aquest juny, han estat altre cop ajornades.

· Els palestins de Gaza, majoritàriament refugiats de 1948, són 2 milions. Sharon va ordenar la retirada unilateral de la franja el 2004 i estan sota bloqueig des del juny 2007 (fa més de 14 anys!) amb l'excusa que l'islamista Hamàs -declarada «terrorista» pels EUA- havia guanyat les eleccions. És la presó més gran del món, amb més del 64% de la població per sota el llindar de la pobresa i un control

I a més el COVID, amb l'apartheid de Gaza i Cisjordània amb els vacunes, ignorant l'OMS i l'ONU, que instava Israel a complir amb l'Article 56 de la Quarta Convenció de Ginebra que exigeix que «un poder ocupant ha de mantenir els serveis de salut en els territoris ocupats i aplicar les mesures profilàctiques i preventives necessàries per combatre la propagació de malalties contagioses i epidèmies». Per contra, primer havien retingut respiradors, i a febrer, no només no facilitaven les vacunes, sinó que retenien les primeres 2.000 dosis de Sputnik que arribaven a Gaza

· A les mobilitzacions també hi ha participat massivament les palestines i palestins de la Diàspora, els 5 milions que viuen repartits arreu del planeta i no estan disposats a renunciar al seu dret a tornar a la terra d'on ells o els seus avantpassats han estat expulsats.

Cap una tercera intifada?

La resistència és la guerra desigual des de les milícies de la franja de Gaza contra un dels

èxercits més poderosos del món, a la lluita popular a Jerusalem i a la resta de Palestina contra la policia i l'extrema dreta. Aquesta última, no ha arrencat dels partits tradicionals. Al contrari, l'ANP tracta de controlar un moviment que no esperaven i on molts dels participants no són activistes considerats «polítitzats». Hamas per la seva banda, reconeix que van començar amb el llançament de coets per donar suport a les mobilitzacions a Jerusalem, i no al revés.

Els joves que van defensar a pedrades la porta de Damasc i se'n van sortir, van després aturar els desnonaments de Sheik Jarrah, i es van enfrontar als

sionistes ultradretans. Aquests activistes assenyalen que «hi haurà un abans i un després del moment actual». Però que continuï la mobilització de forma coherent i continuada en una **nova Intifada**, no depèn de la voluntat de lluita infatigable que ja han demostrat els i les palestines, sinó de que **quallí una nova direcció**. El protagonisme que han pres els joves i les dones en el sorgiment de nous moviments apunten en aquest sentit. Les activistes tenen, «la certesa de trobar-se en un moment de canvi»

Solidaritat

A la vaga general dels primer mesos de la revolució a Síria el 2011 es cantava «*Va tancar la porta de la botiga i obrir les portes de la llibertat*», un càntic que es va tornar sentir als carrers de Jerusalem en l'última vaga general. Palestina continua sent un referent per als pobles

àrabs i el clam de solidaritat contra l'atac sionista, arrancava de les potents mobilitzacions a Jordània i Líban, però seguia a tots els països del Nord d'Àfrica i Orient mitjà. Inclosos aquells règims dels quals havien entrat en la política de «*normalització amb Israel*» dictada per Trump: Emirats Àrabs i Bahrain a canvi de reforçar el front contra l'Iran, Sudan a canvi de sortir de la llista de països terroristes i el Marroc a canvi del reconeixement per part dels EUA de la seva sobirania sobre el Sàhara Occidental.

En un moment en què ha començat el **desconfinament de la mobilització** -la pandèmia va imposar una «treva», però també ha agreujat tots els problemes d'abans- veiem revifar les lluites des del Líban o Algèria fins a Colòmbia, amb un fort protagonisme de les mobilitzacions anticolonials o antiracistes com el *Black Lives Matter*. En aquest última onada d'atacs sionistes, les mobilitzacions de solidaritat s'han estès des d' Austràlia fins a Nova York.

Els palestins no esperen res dels règims àrabs, que no els han ajudat mai, però esperen molt de la solidaritat dels pobles. Per això la **responsabilitat de la solidaritat és immensa**. Ho sabem des que a Vietnam va ser un instrument decisiu per derrotar la invasió nord-americana. És per això que, en el 2008, a l'any de començat el bloqueig a Gaza, vam impulsar una resposta solidària, de classe, entrant amb 27 sindicalistes per commemorar, amb els i les treballadores de la franja, l'1 de maig. **Reivindiquem la solidaritat de classe**, la que va portar a que el 14 de maig a Livorno, els portuaris es neguessin a fer els tràmits per el vaixell en trànsit *Asiàtic Island*, carregat amb armament amb destí a Israel. Aquesta solidaritat internacional qüestiona cada cop amb més força les bases racistes i ètniques de l'Estat d'Israel, que per això la vol criminalitzar: la detenció de l'activista d'origen madrileny, Juana Ruiz Sánchez, que ara s'enfronta a un judici militar, és un exemple més de com Israel

intenta atacar l'activisme en defensa del poble palestí

Hem d'estar amb la causa palestina no només per solidaritat, com fem amb tots els pobles del món que lluiten contra l'opressió. També perquè **Israel és el portavions de l'imperialisme: com deia el 1986 en un discurs l'aleshores congressista Joe Biden «si l'Estat d'Israel no existís, Amèrica se l'hauria hagut d'inventar per protegir els seus interessos a la regió»**. El poble palestí no s'enfronta a un estat opressor qualsevol, sinó a un projecte estratègic per a l'imperialisme que gaudeix del seu suport incondicional. Per això si els palestins i les palestines guanyen, guanyem tots i totes. Perquè l'impacte serà global, a **Palestina ens juguem bona part del nostre futur**.

Exigim a totes les administracions de l'estat espanyol la ruptura de relacions polítiques i comercials amb l'estat sionista.

Per una Palestina unificada democràtica i laica. Visca la lluita del poble palestí!

Notes

1 Operació plom fos: desembre 2008 - gener 2009: 1.400 morts; Operació Marge Protector 2014: 2.205 morts.

Argentina

Contra la campanya per l'expulsió del Congreso del diputat de *Izquierda Socialista* i el FIT-U, Juan Carlos Giordano, per defensar el poble palestí

Els nostres companys i companyes d'*Izquierda Socialista* (IS) d'Argentina, organització integrant del *Frente de Izquierda y de los y las Trabajadoras Unidad* (FIT-U), ens envien un comunicat rebutjant la campanya impulsada per sectors del sionisme en aquest país, contra el seu diputat, Juan Carlos Giordano, qui públicament i a la *Cámara de Diputados*, el 19 de maig de 2021, ha defensat la lluita del poble palestí.

Organitzacions i personalitats lligades a l'ambaixada d'Israel van iniciar una «campanya de signatures, calumniosa i antidemocràtica, reclamant que Giordano sigui «expulsat» de la *Cámara de Diputados*» per «antisemita» i «nazi». «Juan Carlos Giordano es va pronunciar a la *Cámara de Diputados* contra els bombardejos genocides de l'Estat d'Israel a Gaza i l'ocupació i en defensa del poble palestí i per una Palestina Lliure, amb el dret de tots dos pobles -jueus i palestins- a viure en pau a la regió, sense persecucions ètniques o religioses de cap tipus».

Des d'IS i totes les seccions de la *Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI)*, corrent internacional a la qual també pertany *Lluita Internacionalista*, estem impulsant una campanya de signatures, en defensa de Giordano i pel dret a defensar el poble palestí (en cursiva, extractes del text de IS del 21/05/2021).

Ja s'han pronunciat importants personalitats tant a Argentina com a l'àmbit internacional. Entre elles destaquen **Adolfo Pérez Esquivel** (ex premi Nobel de la Pau, Servei

de Pau i Justícia), **Nora Cortiñas** (Madres de Plaza de Mayo - Línea Fundadora), **Noam Chomsky** (professor de MIT), **Eric Toussaint** (Comitè per a l'anul·lació dels deutes il·legítics, seu Brussel·les); **Yaku Pérez**, excandidat presidencial de Pachakutik d'Equador; **James Petras**, professor universitari dels EUA; Maria de Jesús Patrici, **Marichuy**, portaveu de Congrès Indígena de Mèxic; **Ali Kenanoglu**, diputat del Partit Democràtic de el Poble (HDP) de Turquia, aliança integrada pel moviment kurd i sectors de l'esquerra turca...

Gringo Giordano i Catalunya

El nostre company, ha defensat a pensionistes, medi ambient, *Marea Verde* per l'avortament, etc ... i va presentar al Congrés argentí, el reconeixement de la República catalana.

A nivell de l'estat espanyol,

Els sindicalistes Oscar Reina, Assumpta Barbens i Ermengol Gassiot, Manuel Fernández Suárez, secretaris generals del **Sindicato Andaluz de Trabajadores (SAT)**, la **Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC)**, la **Confederació General del Treball (CGT) de Catalunya**, i de **Solidaridad Obrera (SO)** respectivament; Eduardo Estévez, i José Luis Rivera, de relacions internacionals de la **Confederación Intersindical Gallega (CIG)**, afiliats de **COBAS** de Catalunya i Madrid; de Saragossa, la **Intersindical del País Valencià** i un llarg etcètera.

Diputats al Congreso estatal per la CUP-PR, Mireia Vehí i Albert Botran; i **per ERC**, Marta Rosique; **al Senat per ERC**, Ana Maria Surra i Josep Rufà.

Al Parlament de Catalunya: per la **CUP-G**, Basha Changue, Eulàlia Reguant, Carles Riera, Dani Cornellà, Montserrat Vinyets; i **per ERC**, Ruben Wagensberg.

Ex diputats a nivell estatal, com Angeles Maestro, per IU, metge, militant de Red Roja.

Ex diputats del Parlament de Catalunya, per la CUP-CC: Vidal Aragonés, advocat laboralista; Benet Salellas, advocat penalista; Maria Sirvent; Natàlia Sánchez; Gabriela Serra

I personalitats com ara **Salah Jamal**, escriptor catalano-palestí, o **Santiago Alba**, filòsof resident a Tunísia, professors, investigadors, l'equip editorial de **Kaosenlared**, o **Jaume Soler Pastells**, l'històric ex alcalde d'Arbucies...

Igualment, agraïm a les organitzacions polítiques que han deixat patent el seu suport com ara **Corriente Revolucionaria de Trabajadores y Trabajadoras – CRT**; **Corrent Roja (LIT-CI)**, **Endavant-OSAN**, **Red Roja**...

Al costat de tots i totes elles, i del nostre company Juan Carlos (Gringo) Giordano, tornem a cridar:

Visca la lluita del poble palestí!

Llei del canvi climàtic i la transició energètica

Llei de mínims que no aporta solucions reals

El 13 de maig el Congreso de los Diputados aprovava la «Ley del cambio climático y transición energética». Aquesta llei s'ha aprovat amb crítiques generalitzades de tots els sectors ecologistes que l'han qualificat d'insuficient i que nosaltres considerem que ni tant sols és una llei de mínims. Tot i així ha estat necessari el treball de diversos anys per arribar als acords que recull i amb els que pretén fer front a les causes i conseqüències del canvi climàtic

econòmics a curt termini sense tenir en compte les repercussions mediambientals a curt, mig i llarg termini.

El descobriment i utilització dels combustibles fòssils com a font d'energia ha fer possible una revolució industrial i científica.

La part positiva són les millores en la salut i en la producció d'aliments que ha permès una millor qualitat de vida en tot el planeta (a pesar de les enormes diferències que encara existeixen)

Llegim que l'objectiu de la Llei és: «Asegurar el cumplimiento de los objetivos del Acuerdo de Paris, adoptado el 12 de diciembre de 2015, facilitar la descarbonización de la economía española, de modo que se garantice el uso racional y solidario de nuestros recursos, promover la adaptación a los impactos del cambio climático y la implantación de un modelo de desarrollo sostenible que genere empleo decente y contribuya a la reducción de las desigualdades».

El sistema de producció capitalista és el responsable del fort impacte en els sistemes ecològics que ocasionen la seva destrucció.

Es un sistema que té com a pilars fonamentals l'obtenció de la màxima plusvàlua i beneficis

i amb això un increment exponencial de la població.

La revolució industrial i el gran increment de la producció de bens de consum es possible per:

- La utilització de grans quantitats d'energia fòssil. Energia emmagatzemada en el subsol durant de milions d'anys en forma d'hidrocarburs. La seva utilització com a combustible per a l'obtenció d'energia produeix l'alliberació a l'atmosfera de diòxid de carboni, gas d'efecte hivernacle. El seu increment produeix canvis en la temperatura mitjana del planeta i canvis en el clima

- La utilització indiscriminada de matèries primeres per a l'obtenció dels compostos impres-

cindibles en la fabricació de qualsevol producte.

Per a que el benefici sigui el més elevat possible és important que el cost de producció sigui el més baix possible, així es pot obtenir un producte final que està a l'abast d'una gran part de la població i a més té un elevat marge de beneficis. Per aconseguir això només es comptabilitza el cost de producció, però no el cost que representa la gestió dels residus que genera o quan aquest acaba la seva vida útil. L'abandonament de tota aquesta quantitat de residus o una gestió incorrecta comporta la contaminació i destrucció de molts ecosistemes i un greu perill per a la salut i futur del planeta.

El diòxid de carboni no és en sí un gas contaminant. És la matèria primera en la formació de la matèria orgànica en la fotosíntesi i la base de tota de vida.

Així doncs, el problema a que ens enfrontem és múltiple i complex. Són moltes i diverses les interrelacions i els factors que contribueixen a la contaminació i a la destrucció de grans extensions d'ecosistemes naturals, Entre ells els més importants en la regulació del clima com són els oceans i les selves.

Intentar parar el deteriorament actual i poder començar a revertir la situació solament és possible amb un canvi important en el model de desenvolupament i de producció que tenim.

En las propostes de lluita contra el canvi climàtic hem de diferenciar les dels acords governamentals i les dels grups ecologistes.

Els grups ecologistes intenten plantejar solucions a la situació complexa i com aquesta ha de passar pel canvi en el model de desenvolupament i producció. Però el seu principal interès es la lluita contra la destrucció dels ecosistemes, important però insuficient sinó va acompanyada de mesures polítiques i socials

que permetin millorar les condicions de vida d'una gran part de la població mundial i un model de desenvolupament compatible amb la preservació del planeta. Per a nosaltres aquest només pot ser el model socialista.

Els grans sectors econòmics i financers juntament amb els estats que els emparen no defensaran mai canvis en contra dels seus interessos econòmics. Quan la comunitat científica i la població posa sobre la taula un greu problema que ens afecta a tots, a pobres i a rics, com és el canvi de les condicions climàtiques actuals, s'estableixen fòrums governamentals que discuteixen dècades per arribar a parcel·lats acords de mínims. Així en la lluita pel canvi climàtic tot es centra en la recerca de noves fonts d'energia «renovables» per poder eliminar la utilització dels combustibles fòssils com a principal font d'energia.

La «Ley del cambio climático y transición energética» aprovada al Congreso respon als acord de París del 2015, l'últim dels acord entre estats.

La planificació de la transició energètica implica que el sistema elèctric s'haurà de basar exclusivament en fonts de generació d'origen renovable. Però en cap punt de la llei fa referència a la necessitat del canvi en la producció i distribució de l'energia elèctrica. La producció d'electricitat a partir de fonts renovables ha de ser de proximitat i no en mans de grans empreses energètiques. En les últimes setmanes hem vist a les notícies la lluita en contra la implantació de grans parcs eòlics o d'extenses zones destinades a plaques solars en lloc de la producció agrícola.

O la solució a l'emissió que es proposa en el transport. Aquí el reduccionisme a les solucions és màxima. Només planteja la necessitat de la implantació del cotxe elèctric però no la necessitat del canvi en la mobilitat i el transport. Juntament amb el bombardeig de la necessitat de canviar el nostre cotxe per un d'elèctric, tenim les notícies de les ampliacions de ports i aeroports per incrementar el comerç mundial.

El que no es diu es que per la fabricació del cotxe elèctric es necessària la fabricació de bateries. Els components imprescindibles per a la seva fabricació són minerals com el coltan o el liti i que ningú sap que es farà amb elles quan s'acabi la seva vida útil.

En el cas d'avions i vaixells, que no poden circular amb bateries, es planteja els biocombustibles. Ja fa anys vam plantejar el problema que comporta haver de dedicar grans extensions de terra a la producció, no per a obtenir aliments o preservar els ecosistemes naturals, sinó per l'obtenció de biocombustibles.

Sense una revolució pel socialisme no és possible fer front als problemes ambientals i socials als que tenim davant.

*Anna Morelló
Biòlega*

Barri de Benimaclet (València)

L'abús de poder de Metrovacesa

Els antecedents

La promotora Immobiliària Metrovacesa preveia construir al barri de Benimaclet (València) 1.345 habitatges d'obres noves, incloent-hi torres que podrien arribar a les trenta plantes, amb una inversió estimada de 280 milions d'euros això ho pensava fer a l'empara del PAI (Pla d'Actuació Integral) que s'empara al seu torn en el Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU) de 1988, més concretament aquest PAI va néixer al 1994, amb la Llei 6/1994, de 15 de novembre, de la Generalitat Valenciana, per regular l'activitat urbanística i substituir al propietari del sòl per la figura de l'agent urbanitzador i que neix amb l'objectiu d'urbanitzar 176.000 metres quadrats d'una zona agrícola i d'alqueries tradicionals.

La voràgine de les grans construccions és a tot el món coneguda, l'especulació del maó, els baixos interessos de la banca per la compra d'habitatges, converteix l'edificació de pisos un gran negoci per les immobiliàries, mentre moltes veïnes i veïns veuen amb impotència com se'ls desallotja de les seves cases per acció dels bancs, malgrat les suposades mesures antidesnonament que en la majoria dels casos no són aplicades.

La compra dels terrenys del PAI en molts casos ha estat conseqüència de pressions davant els propietaris dels horts que veien que ja no eren productius per culpa de les polítiques que l'Estat espanyol ha seguit de total submissió a les polítiques agrícoles de l'U.E., que ha empobrit cada vegada més als agricultors del Llevant.

Les posicions

Ajuntament de València integrat per Compromís i PSPV va rebutjar a principis de febrer el disseny de Metrovacesa per al PAI de Benimaclet.

AV de Benimaclet defensa que es redueixi l'altura dels edificis i els nivells d'edificabilitat, manteniment dels horts urbans.

Compromís, proposa desclassificar el 35,3% de la superfície per mantenir-la com a horta, rebaixar a 720 habitatges amb diferents tipologies bloc, illes i cases de poble i baixar l'altura dels edificis de 13 plantes que contemplava el PAI a 8.

EL PSPV, no estaria per la desclassificació en cap fórmula de la superfície i manté la tipologia de les edificacions, proposa rebaixar fins a mil els habitatges que passi a 20% de sòl terciari o sigui el destinat

ha començat el clos dels solars que estaven sent ocupats per horts urbans, jardins creats pels mateixos veïns, que havien estat netejats pels mateixos veïns, en alguns casos aparcament improvisats, ací com el CSOA L'HORTA que es va crear en el 2012.

Les veïnes i veïns del barri fa molts anys que estan mobilitzats contra aquest PAI que hagués destruït la idiosincràsia del barri i continuaria robant terreny als horts que en el seu moment ocupaven bona part del barri, que anteriorment havia estat una pedania de la ciutat de València. El moviment associatiu en aquest barri és molt ric i són els que porten el pes de la defensa d'un barri digne i sostenible.

El dia 2 de juny a les veïnes i veïns del barri de Benimaclet se'ns tornava a acabar la paciència davant l'agressió que perpetrava Metrovacesa en barrar alguns terrenys del PAI que havien estat recuperats per a ús col·lectiu del barri, en molts casos netejat i enjardinat pels mateixos veïns i veïnes. Ens mobilitzem per demostrar de manera contundent davant aquesta nova agressió de

Metrovacesa al rebuig per part de l'Ajuntament del PAI de Benimaclet, però això no s'acaba aquí, seguirem mobilitzats.

Crec que la proposta de desclassificació fins i tot sent la més difícil d'aconseguir és l'única alternativa per a salvar al barri de la massificació d'habitatges i serviria per a recuperar l'ús d'espais per a les veïnes i els veïns.

Ni PAI

**Ni tanques en el nostre barri
Desclassificació del sòl**

*Carlos Rodríguez
(País Valencià)*

a la prestació de serveis al públic, a les empreses i als organismes, com ara els serveis d'allotjament temporal, comerç al detall en les seves diferents formes, informació, administració, gestió, activitats d'intermediació financera i altres.

Cuidem Benimaclet proposen la desclassificació del Sòl Urbanitzable Programat, a Sòl No Urbanitzable, perquè es mantingui en el règim actual de Sòl Rural. I així, es pugui elaborar entre totes i per a totes, un barri digne i sostenible.

Metrovacesa ha presentat un recurs contenciós administratiu al Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana (TSJC) contra la decisió del consistori de no admetre el seu projecte en el PAI de Benimaclet. A principi de juny

Nicaragüa

A 44 anys de la caiguda de Somoza, una altra dictadura

El 19 de juliol d'ara fa 44 anys, el FSLN entrava a Managua. El triomf de la Revolució del 1979 va ser un gran impacte i va obrir grans expectatives. Després de 45 dies de vaga general i amb la lluita armada del FSLN (Frente Sandinista de Liberación Nacional), va ser derrotada la Guàrdia Nacional i el ferotge dictador va fugir. 44 anys després, qui va encapçalar aquella revolució, Daniel Ortega, és un sanguinari dictador repudiat pel seu poble. Reproduïm un article de 2017 d'un protagonista directe, membre de la Brigada Simón Bolívar, i dirigent de la nostra internacional, la UIT-CI, Miguel Sorans.

Aquella revolució triomfant va ser portada a la derrota per la conducció del sandinisme. És molt important treure les conclusions de com es va arribar a que 40 anys després l'ex comandant Daniel Ortega, usant les banderes del FSLN, governi per als rics i contra el poble treballador i oprimit. Alguns ex sandinistes com l'escriptor Sergio Ramírez (vicepresident d'Ortega des de 1985 a 1990) argumenten, contra Ortega, que tot es va deure a que volíem un partit hegemònic; i que es va deixar de banda el caràcter democràtic; de la revolució. Per als socialistes revolucionaris el balanç és un altre. Si bé és real l'avanç antidemocràtic d'Ortega, el problema de fons és que el FSLN no va trencar amb la burgesia i l'imperialisme. I per aquest camí van acabar portant la fam i reprimint al poble nicaragüenc.

El triomf revolucionari

La revolució va ser immensa. La família Somoza dominava Nicaragua des de 1936, amb una dictadura totalment pro ianqui. El 1979 pràcticament tot el poble

nica es va anar aixecant. A mitjans d'any, en intensos combats entre el FSLN i la Guàrdia Nacional, la zona nord (Matagalpa i León) va quedar en mans de «los muchachos» (la denominació popular dels sandinistes). Desesperat, a la capital, Managua, el sanguinari Somoza va fer bombardejar les barriades obreres. La lluita va ser carrer a carrer. En el front sud (fronterer amb Costa Rica), la batalla final es va concentrar en la presa de la ciutat de Rivas, últim baluard de la dictadura. El 19 de juliol, Managua va quedar en mans dels rebels. En un país amb dos milions i mig

necessitats del castigat poble nica. O sigui iniciar el camí del socialisme. La política de la direcció del FSLN va ser l'oposada. Van formar el Gobierno de Reconstrucción Nacional (GRN), amb els principals representants de la minúscula burgesia antisomocista, Violeta Chamorro del Partit Conservador, i l'empresari Alfonso Robelo.

Els sandinistes van emprendre aquest camí de la mà d'un conseller molt important: Fidel Castro. En un discurs a la ciutat cubana d'Holguín, amb la presència de Robelo i diversos comandants sandinistes, Castro va dir que Nicaragua no havia

d'habitants, hi va haver aproximadament 50.000 caiguts.

En la seva lluita, i amb els sandinistes al capdavant, les masses nicaragüenques van liquidar l'Estat burgès, van aniquilar el seu exèrcit, es van armar parcialment i van començar a ocupar terres i fàbriques, a fundar sindicats i a exercir embrionària i parcialment un poder polític directe. S'obria una enorme oportunitat per avançar en les expropiacions a la gran burgesia i l'imperialisme, desconèixer el deute extern de la dictadura, començar una planificació de l'economia per satisfer en primer lloc les urgents

de ser una altra Cuba (Juventud Rebelde 29/7/79 **). Va aconsellar als sandinistes que fessin l'oposat a l'experiència de Cuba a 1959-1961, quan Fidel i el Che Guevara van encapçalar la ruptura amb l'imperialisme i la burgesia cubana, les expropiacions i la planificació econòmica.

El nostre corrent, encapçalat per Nahuel Moreno, va plantejar una política alternativa a la d'Ortega i Castro. Vam intervenir en la revolució de 1979 amb la Brigada de combatientes Simón Bolívar ***. La política de la direcció de la brigada era impulsar la mobilització i el poder

El trotskisme en armes

Brigada Simón Bolívar

Va ser impulsada des de Bogotà, on estava exiliat Nahuel Moreno, amb el PST (Partit Socialista dels Treballadors) de Colòmbia, que encapçalava una campanya sistemàtica de suport a la lluita contra la dictadura de Somoza. Al juny de 1979 va començar el reclutament i entrenament a Bogotà. Més de mil voluntaris es van anotar en pocs dies. Es va finançar amb recollides de diners de sindicats, altres organitzacions i molta gent que contribuïa a les guardioles.

Molts van ser incorporats individualment a les files de l'exèrcit sandinista en el Frente Sur i van participar en els sagnants enfrontaments que es van donar contra els últims focus de resistència de la Guàrdia Nacional somocista. Tres membres de la brigada van caure en combat (Mario Creu Morales, Pedro Ochoa García i Max Senqui) i hi va haver nombrosos ferits. Sobre la Costa Atlàntica, a la ciutat de Bluefields, la derrota dels somocistes i la presa de la ciutat, van estar directament en mans d'una columna de combatents de la brigada (1).

Enderrocada la dictadura, la brigada es va dedicar a donar suport a la formació de nous sindicats, 110 organitzacions a Managua i Bluefields, al costat del suport a les milícies de barri armades. El 16 d'agost de 1979 van ser detinguts i expulsats del país a Panamà.

Allí van ser allotjats en una gran cel·la de la Presó Model (avui ja no existeix) de presos comuns. Va ser directament Noriega –llavors segon del govern panameny de Torrijos- qui va donar l'ordre de traslladar la brigada a la caserna de la Guàrdia Nacional de Tinajistas i donar-li un «càstig». En Tinajistas, membres de la Guàrdia Nacional, van apallissar a cops de culata i pals als integrants de la Simón Bolívar. Finalment, la brigada seria alliberada fruit d'una gran campanya internacional.

(1) Veure el llibre *La Brigada Simón Bolívar*. Edicions El Socialista

obrer i camperol independent, via els nous sindicats i les milícies populars. Proposava un govern sandinista sense capitalistes per avançar en l'expropiació dels terratinents i la burgesia i donar suport al procés revolucionari del Salvador. La política d'Ortega i la direcció del FSLN era una altra. I per això, finalment, Ortega va expulsar la brigada. Els brigadistes van ser detinguts i enviats a una presó de Panamà.

Ortega i el FSLN van governar amb la burgesia, reconstruint l'economia i les institucions polítiques i militars del capitalisme. El poble nica va ser el que va patir les conseqüències d'aquesta política amb més pobresa i repressió. Ara cal acabar amb la dictadura d'Ortega.

El 1990 el FSLN va perdre les eleccions a mans de la dretana pro ianqui Violeta Chamorro. El 2006 Daniel Ortega va tornar al poder, però abans havia signat un pacte amb el somozista Partido Liberal Constitucionalista del corrupte Arnoldo Alemán. Es va aliar als sectors més dretans al Congrés per aprovar, per exemple, una llei que va prohibir el dret a l'avortament, un dels èxits de la revolució. Va pactar amb l'Església Catòlica i amb els grans empresaris del *Consejo Superior de la Empresa Privada* (COSEP). Finalment, l'abril de 2018 va esclatar una rebel·lió popular. El detonant va ser l'intent d'Ortega d'imposar una reforma jubilatòria aconsellada pel FMI. Milers van sortir al carrer a tot el país. Es van aixecar una altra vegada barricades. Ortega va haver de retrocedir amb la reforma. Però l'odi a la dictadura va fer que la mobilització no s'aturés i passés a exigir: Que se'n vagi Daniel! L'Església, l'imperialisme, l'OEA i els grans empresaris, atemorits de que Ortega caigués per una nova revolució, com les del Nord d'Àfrica, van convocar al diàleg i a la negociació. Mentre Ortega seguia reprimint i empresonant als lluitadors. Fins avui se sap d'uns 350 morts. Per aquestes dues vies van aconseguir que, per ara i malgrat les mobilitzacions, el règim subsisteixi.

La mobilització va mostrar formes d'auto organització dels estudiants, del moviment de dones i dels camperols (el «Movimiento contra el Canal», entre d'altres). Però el dèficit de la rebel·lió popular nicaragüenca ha estat l'absència d'una direcció revolucionària. Aquest buit va ser

aprofitat perquè l'oposició al règim es canalitzi per la Alianza Cívica que està hegemonitzat per sectors empresarials de la COSEP i Mario Arana president de la Cambra de Comerç Americana, entre d'altres. Des de març es va instal·lar una taula de negociació amb el govern. Però molts sectors són crítics a aquest diàleg. Entre ells els dirigents del moviment estudiantil, organitzacions de dones en lluita o ex comandants sandinistes com Luis Carrión i Dora Téllez, que van trencar amb Ortega. Fruit d'aquestes negociacions va sortir una llei d'Amnistia que va alliberar a una part important dels dirigents presos, com el dirigent camperol Medardo Mairena, el dirigent estudiantil Yubrank Suazo o els periodistes Miguel Mora i Lucia Pineda. Però la llei ha estat rebutjada perquè té el parany que permet l'alliberament i la quota d'amnistia dels policies i paramilitars genocides del règim. Mentre segueixen presos altres lluitadors.

Contra aquest diàleg trampós l'única sortida és continuar amb la mobilització popular fins fer caure la dictadura d'Ortega. I en aquest camí anar buscant de donar passos per formar un reagrupament revolucionari alternatiu. En la perspectiva de lluitar per un govern dels de baix, de les organitzacions auto convocades, de treballadors, estudiantils, de dones i camperols. La tasca que va quedar pendent després de la revolució de 1979.

Miguel Soraans
Dirigent d'IS (Argentina) i
de la UIT-QI,
ex integrant de la
Brigada Simón
Bolívar

** Discurs complet a <http://www.cuba.cu/gobierno/discursos/1979/esp/f260779e.html>

Brasil

Mobilització massiva nacional «¡Fora Bolsonaro!»

Convocada pel *III Plenario Nacional de Organización de Luchas Populares*, es van realitzar immenses manifestacions a totes les ciutats principals del Brasil, la més gran va ser a l'Avinguda Paulista de Sao Paulo, unides per la consigna «Fora Bolsonaro». L'espai convocant agrupa la CUT (principal central sindical) i les altres centrals, la UNE (Unió Nacional Estudiantil) i moviments populars. I ja està convocada una segona jornada de lluita per al 5 de juny.

Brasil és un dels països amb més morts per la pandèmia i en aquest moment segueixen morint més de 2.000 persones per dia (fa un mes van superar els 3.000 diaris). I Bolsonaro amb una política anti-vacuna. Però a més, el poble pateix les conseqüències econòmiques, de fam, de rebaixes de salaris, rebaixa de pressupostos de salut i educació, i també de violència repressió policial (30 morts a trets per la policia a la *favela Jacarezinho* de Rio de Janeiro el 8 de maig).

Mentre que el govern Bolsonaro governa a favor dels patrons, banquers i multinacionals, projecta privatitzar el Correu i la companyia d'electricitat, i atacar les condicions de treball dels empleats estatals. I a més de tot això, una gran corrupció amb pressupostos secrets per beneficiar amics i aliats.

La *Corriente Socialista de los Trabajadores* (CST-PSOL), organització de la UIT-QI, convoca massificar la mobilització del 5 de juny, exigint vacunes, anul·lació de patents, contra les rebaixes pressupostos d'educació i salut, prohibició de rebaixes salarials i acomiadaments, contra la violència policial, per impostos a les grans fortunes, contra el pagament del deute per destinar aquests fons a àrees socials, i per *Fora Bolsonaro!*

A més, crida a les centrals sindicals a organitzar la IV trobada d'organitzacions, incorporant delegats de base, per discutir la continuïtat de la lluita per derrotar Bolsonaro i el seu ajust fiscal antipopular.

1/06/2021

Miguel Lamas, UIT-QI

Xile: eleccions a Constituent

A continuar unides en la lluita contra Piñera i l'herència de Pinochet

La profunda derrota de la dreta i el govern durant les darreres eleccions, expressa clarament que el poble i els treballadors no han retrocedit en el descontentament social que va fer esclatar el país a finals del 2019. Piñera i els seus partits, es van parapetar en el discurs del «rebuig», de defensa de l'herència de Pinochet. Molt lluny de les seves prediccions, no van aconseguir superar el 20% de la votació obtinguda en el plebiscit de l'any passat, deixant-los amb tot just 37 escons a la convenció, i una gran derrota electoral pel que fa a municipis i governacions.

La crisi, però, va ser més profunda per al corrupte règim polític xilè. Els grans aliats del govern, l'ex *Concertación*, va patir un altre daltabaix. Van quedar com a última força política a la convenció, amb només 25 escons, i en el cas de la *Democracia Cristiana*, amb prou feines va aconseguir 1 escó. La pitjor votació des de la fundació d'aquest conglomerat polític. Les forces més importants que van governar el país des de la dictadura fins avui, van quedar greument ferides.

La importància d'aquestes eleccions consistia en el fet que són les primeres eleccions després de la rebel·lió popular. Els seus resultats demostren clarament que la situació oberta per aquestes massives mobilitzacions continua. El reordenament polític ha beneficiat el *Partido Comunista* i el *Frente Amplio*, que avui s'erigeixen en els principals partits en rebre els vots de ruptura amb l'antiga *Concertación*.

El més important, sens dubte, va ser la irrupció de llistes independents, entre elles la *Lista del Pueblo*. Aquestes candidatures van ser les més

votades per la convenció, obtenint 48 escons, i situant-se com la primera força nacional en les votacions a la convenció constitucional. Un nou escenari que va trencar els pronòstics més ombrívols de l'empresariat, que no esperava el sorgiment d'aquest sector.

Des del MST saludem la massiva votació cap a les candidatures independents, com la *Lista del Pueblo*, així com a la llista MST- PTR que va obtenir més de 50 mil vots a escala nacional, o la important votació de les i els companys de *Movimiento Anticapitalista*, *Partido Igualdad* i altres. Saludem, sobretot, als i les diputades constituents de lluita escollides, com la companya Maria Rivera del MIT, i d'altres companyes.

Aquesta elecció ha demostrat, amb escreix, que la lluita continua oberta. És urgent plantejar-nos la necessitat de confluïr ràpidament, de buscar unir totes aquestes expressions polítiques que lluitem contra el govern i els seus aliats de la falsa oposició. Aixecar una candidatura presidencial que expressi els legítims anhels de democratitzar el país, de posar els recursos naturals i les riqueses al servei del poble i la classe treballadora, de donar

drets socials gratuïts, entre altres demandes. Una candidatura amb perfil anticapitalista, per donar-li cos al massiu rebuig a l'herència de Pinochet.

Unir-nos, sobretot, per lluitar contra el govern i fer fora Piñera, l'alliberament de les i els presos polítics, dissolució dels *Cabineros*, fi a la repressió a Wallmapu, fi de la violència masculista, entre altres demandes. Per un pla de lluita nacional, que puguem impulsar als carrers de tot Xile.

A seguir la lluita, per la més àmplia unitat de lluitadors i lluitadores contra el govern de Piñera i l'herència de Pinochet!

19.05.2021

Movimiento Socialista de las y los Trabajadores (MST)

La rebel·lió que no s'atura

El 28 de maig, al mes d'iniciada la vaga amb mobilitzacions i bloquejos, les marxes populars van ser molt grans. I el govern de Duque va respondre amb una brutal repressió militar i policial de l'ESMAD (policia antiavalots) i de civils paramilitars armats, amb el saldo només a Cali de 14 morts i 98 ferits (informe de l'ONU). També va decretar la militarització de 8 Departaments (províncies). Però sense aconseguir acabar amb els bloquejos i mobilitzacions.

Tot i la duríssima repressió, que ja suma més de 60 morts i centenars de ferits des de fa un mes, la rebel·lió popular massiva de joves, indígenes i treballadors no cessa i ha entrat en la seva cinquena setmana. La primera línia de joves urbans, amb la guàrdia indígena, afro i camperols, han desenvolupat una organització per resistir la violentíssima repressió de policies, militars i paramilitars. Tenen metges i suport logístic, amb bloquejos, escuts, cascos... i també les assemblees populars formades en els barris i molts punts de bloqueig.

Un dels exemples d'aquesta massificació i noves organitzacions de lluita, és la formació de «*mamás en primera línea*», que van uniformades amb escuts negres i cascos blaus. Coregen: «*si els nostres fills es manifesten i van a la batalla, les mares els donarem suport i lluitarem amb ells*». Marxen a primera fila, directament en la mira de la temuda unitat especial ESMAD.

Negociació interminable ... mentre segueix la vaga i la repressió

El govern de Duque continua en negociacions des de fa 3 setmanes amb dirigents del *Comité Nacional del Paro* (CNP) integrat per les centrals obreres CUT, CTC, CGT i la federació de mestres FECODE. L'única reivindicació que va formular el CNP per continuar les negociacions, és que cessi la repressió i es permeti la protesta pacífica.

El govern de Duque ja va haver de retrocedir davant la gegantina mobilització popular, retirant la reforma tributària i de salut (que privatitzava la salut). Diu que vol negociar, crida a reunions al CNP, però continua la brutal repressió, dient que no acceptarà els bloquejos. I el CNP que diu que no va a negociar si segueix la repressió, continua asseient-se a negociar amb Duque. La setmana passada va reclamar la renúncia del ministre de Defensa, Diego Molano (que acaba de ser confirmat pel Senat) que dóna les ordres directes de la repressió assassina.

Quina és la sortida?

L'oposició, les diferents agrupacions de centre-esquerra que tenen representació parlamentària (*Colombia Humana* de Gustavo Petro, *Coalición de la Esperanza*, ex FARC), així com el CNP i les centrals sindicals, busquen la negociació, i esperar a les eleccions del 2022.

Gustavo Petro, després de reunir-se amb empresaris aquest cap de setmana, va informar que havia conformat un grup que seria «*l'equip de política econòmica del pròxim govern*», confiat de la seva victòria en els comicis del 2022. En aquesta reunió amb empresaris, Petro va dir públicament que: «*No creguin que estàvem fent barricades, estem construint el país democràtic que tota Colòmbia mereix davant la incapacitat actual... les solucions explorades per l'equip econòmic que comença a treballar són les que la gent demanda als carrers*», i així ho va escriure. Tot i que no va explicar quines eren aquestes solucions que segons ell demana la gent, és clar que un programa acordat amb els

empresaris té un dels seus centres a defensar els guanys d'aquests i no les demandes populars.

De passada, va dir també que no dóna suport a «*les barricades*», és a dir a l'enorme moviment popular de l'aturada nacional.

Per descomptat que cal discutir una sortida econòmica i política que beneficiï el poble. La sortida de fons, després d'expulsar Duque i l'*uribisme*, és imposar un govern dels treballadors i

treballadores, el jovent, els indígenes i el poble colombià que acabi amb el règim ultra repressiu de Colòmbia i avanci amb un pla econòmic que acabi amb el desastre capitalista, amb mesures d'emergència com el no pagament del deute, entre d'altres mesures, i que trenqui el domini dels bancs, multinacionals i l'imperialisme.

Visca la rebel·lió popular!

Tot i la repressió i les negociacions tramposes, la rebel·lió popular perquè se'n vagi Duque continua. El *Bloque por el Paro Indefinido*, format per diversos corrents, entre ells la nostra organització germana *Colectivos Unidos*, exigeix al CNP que faci assemblees a tots els sindicats per votar aturar la producció de les empreses, i sumar-se als bloquejos organitzats pels joves i les comunitats i impulsar l'extensió de les assemblees populars arreu del país.

Diversos sectors en lluita estan convocant a una Assemblea Nacional Popular pel 6, 7 i 8 de juny a Bogotà, per donar força i organització a la vaga indefinida, per derrotar la repressió i portar endavant la lluita per les demandes populars urgents com salut i vacunació massiva, educació amb matrícula zero, ocupació i pagament de renda mínima, protecció a la producció camperola i fi de les fumigacions amb glifosfat, defensa dels

territoris indígenes, dissolució de l'ESMAD, justícia per castigar els que reprimeixen al poble, que s'alliberin els detinguts i que se'n vagi Iván Duque.

Des de la UIT-QI recolzem les reivindicacions del jovent i el poble mobilitzats, repudiem la repressió criminal i cridem a la més àmplia solidaritat internacional amb la rebel·lió del poble

colombià. Ens unim a tots els que al món realitzen accions de solidaritat.

1/06/2021

Miguel Lamas,
dirigent de la
UIT-QI,

7/06/2021: es reuneix l'Assemblea Nacional Popular

Amb 2.000 participants, entre els quals, la nostra organització germana a la UIT-QI, *Colectivos Unidos*.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)
- 🐦 [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)
- 📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

